

Restauratie verslag

DEEL 1 Pontiac Firebird Formula 400 uit 1970

Tekst en foto's:
Jeroen en Irma Roelofsen

Deze Pontiac heb ik gekocht in het begin van de jaren 90. Ik kreeg in die tijd verkering met Irma en op de weg naar haar huis reed ik al een paar keer langs een garage waar de Pontiac buiten geparkeerd stond. Ik vond het een mooie wagen en heb uiteindelijk de auto gekocht. De bedoeling was om er een jaartje in rond te rijden en de wagen daarna weer te verkopen. Het liep allemaal even anders want na een week draaide de motor in de soep. De plannen werden dus gewijzigd van 1 jaar even in een Amerikaanse auto rondrijden naar (achteraf gezien) 5 jaren sleutelen.

Toen ik de defecte V8 uit de motorruimte takelde zag ik de zogenaamde verborgen gebreken. Waar ik het meest van schrok was dat de bouten waarmee het subframe aan de koets gemonteerd zit bijna doorgeroest waren. De voorkant had zomaar van de auto af kunnen breken. Dat verklaarde achteraf ook de vreemde vouwen die in de voorste spatborden zaten. Ik heb toen besloten om de hele auto uit elkaar te halen, de onbedoelde start van een autorestauroatie was een feit.

5 jaren van restauratie

Toen mijn motor defect raakte ging ik op zoek naar een schuur. Mijn neef Marcel bood mij ruimte aan in de schuur die hij huurde. Hij was net voor zichzelf begonnen met zijn bedrijf Bramtech en had in deze schuur zijn opslag. Dit aanbod nam ik graag aan. Ik kwam in een schuur terecht waarin mijn neef een compressor had staan, een takel, goede verlichting en veel luchtgereedschap. Er was zelfs 380V aanwezig in deze schuur.

Tijdens de restauratie kreeg ik hulp van familie en vrienden. Het meeste werk gebeurde in het weekend. Bij mooi weer kwam het voor dat er alleen maar een picknick gehouden werd en van restaureren niets terecht kwam, als je maar lol hebt!

Ik heb veel gehad aan het werkplaats handboek van Haynes. Hierin staat goed omschreven hoe alles in elkaar zit. Ik noemde dit ook wel de pontiac bijbel. Hieronder kan je een paar sfeerfoto's vinden. Je ziet op de foto's dat wij lassen zonder laskap en uitdeuken met een moker(tje), het is allemaal goed afgelopen.

Lassen zonder kap

Gewoon met het hamertje

Met de Pontiac "Bijbel"

Wat was er niet goed aan de Pontiac motor.

Na grondig onderzoek aan de motor bleek dat er door de vorige eigenaar te lang is doorgereden met oude olie in het carter. Ik had natuurlijk toen ik de pontiac gekocht had meteen de olie vervangen voordat ik ging rijden maar helaas was de schade al gedaan. Voordat ik de motor uit elkaar ging halen heb ik de compressie gemeten, die was in orde. Hieruit trok ik de conclusie dat de zuigers nog netjes passen in de cilinders en we de cilinder koppen kunnen laten zitten. Dit was goed om te weten want het budget was beperkt.

Toen de motor uit elkaar lag bleek dat er in de olie kanalen van de krukas allemaal kurk pakking zat. Die pakking resten waren losgekomen van de pakking die gemonteerd zit tussen het carter en het onderblok. Dit zorgde voor te weinig smering bij de hoofdlagers. En omdat de olie kanalen van de krukas verstopt zaten krijgt de nokkenas ook te weinig smering. Dit zorgt ervoor dat de nokken rond worden en de kleppen niet meer openen. Daarom deden ongeveer 5 cilinders nog maar mee in de motor. Dus ik heb de hoofdlagers vervangen en de nokkenas vernieuwd. Meteen een nieuwe oliepomp, waterpomp en distributieketting erop want ik kon er nu goed bij. Daarna de motor weer op de aanhanger en naar de schuur getransporteerd.

Snel de motor weer in de Pontiac geschroefd en starten.....hij doet het niet. Hoe kan dat nou?

Een vriend van mij die heel veel ervaring heeft met v8 motoren van Chevrolet had de bougiekabels op de verdeelkap gestoken dus dat kon het niet zijn.

Ik naar huis en maar nadenken, hoe kan dat nou? Midden in de nacht had ik een idee waarom de motor niet wilde aanslaan. Ik moest naar mijn schuur om te zien of ik gelijk had, ik dacht namelijk dat de bougiekabels misschien toch verkeerd aangesloten waren. En wat bleek, ik had gelijk! Om 3 uur s' nachts deed de motor het weer! De geiten naast de schuur meteen in de stress en de hele buurt wakker maar ik kon weer rustig slapen. De oorzaak? Bij een Chevrolet motor draait de verdeler in de ontsteking rechtsom en bij een pontiac linksom.

De motor doet het weer!

Een mooi moment dus toen de gerepareerde v8 weer werkend in de pontiac lag, er moest gereden worden! Dat kon eigenlijk niet want er zaten geen stoelen in de pontiac, lege kratjes bier stonden er wel! Dus een leeg krat als stoel achter het stuur en hupsakee, crossen door het land met dat ding!

Irma had echter geen krat dus die zat gewoon op de vloer. Ze dacht dat ik rustig aan zou doen dus ze hield zich niet vast aan de raamstijl (dat kon want een voorraam zat er nog niet in), ik gaf dus gas en Irma lag meteen achterin! Was natuurlijk lachen!

Klaarmaken voor de spuits

Toen de v8 erin zat en er volgens ons technisch niets meer mis was met de Pontiac, begon het uitdeuken. Vooral de achterkant zat vol met deuken en de linker deur was voorzien van een 3 cm dikke laag plamuur.

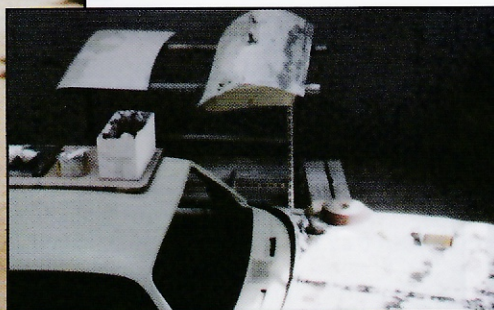
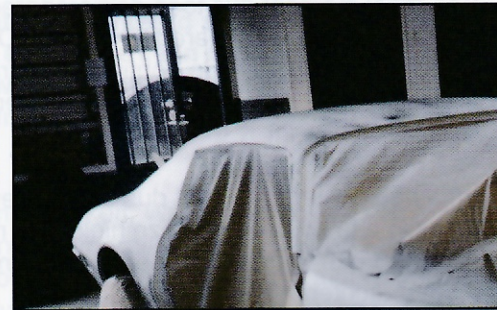
Om die laag plamuur te laten hechten had een Amerikaanse hobby bob allemaal gaatjes in de deur geboord. Die dikke laag plamuur hecht dan aan al die gaatjes en hupsakee, een beetje kleien en boetseren en de deur kan weer jaren mee! Nou wij vonden van niet dus weg met al die plamuur en uitdeuken maar. Met een slagtrekker, een hele berg ringetjes die je in de deuk las, een hoop geduld en een zeer kundige neef is alles helemaal strak getrokken.

Ook was er veel uitdeuk en laswerk nodig aan de achterkant van de Pontiac. Het linker en rechter achterscherm waren doorgeroest en nieuw ijzer moest geklopt worden. Ook was er over de hele achterkant een grote deuk te zien. Waarschijnlijk heeft de Pontiac vroeger een aanrijding gehad.

Op een gegeven moment vonden wij de auto strak genoeg en hebben we de Pontiac op een dieplader van mijn toenmalige werkgever naar de spuits gebracht. De spuits wilde de auto graag van een kleur voorzien, alleen rood of zwart ging hem niet worden. Al dit soort auto's zijn al rood of zwart zei hij, we gaan een andere kleur doen anders wil ik hem niet spuiten.

Hij wilde de auto graag babyblauw spuiten. Ik kreeg een voorbeeld te zien en dacht, jeetje da's wel blauw maar wie weet pakt het wel goed uit. Dus de knoop doorgemaakt: de kleur voor de Pontiac wordt babyblauw. Eigenlijk de kleur van de PWN (is een waterbedrijf uit Noord-Holland) met een beetje wit erbij. Het schuren en strak maken kon beginnen.

Na veel schuurwerk kon de kleur erop. Toen de auto helemaal gespoten was hebben we de Scania met dieplader opgehaald en de Pontiac weer naar de schuur gebracht.

Opbouwen van de Pontiac

Het opbouwen kon beginnen, de ramen moesten erin geplakt, het binnenwerk van de deuren er weer in, lichten er weer op, interieur er weer in, emblemen er weer op, alles weer bedraden enz enz. Kortom wat een klus is dat maar wel leuk want alle onderdelen die al 5 jaar lang overal in de schuur lagen kwamen nu langzamerhand weer op de Pontiac terecht. En we hielden niets over! Alle schroefjes zijn weer op hun plaats gekomen.

Boven: Pontiac weer van de spuijer
Onder: Klaar met op de achtergrond het uitzicht van de vele picknicks

De eerste kilometers op de weg

Uiteindelijk na 5 jaar, de Pontiac is klaar! Hij staat weer op zijn wielen. Nog even een mooie foto maken van het uitzicht dat we al die tijd tijdens onze vele picknicks hadden en rijden maar. Tenminste, dat dacht ik...

Als je na 5 jaar restauratie een oude Amerikaan gaat rijden blijkt er toch technisch nog wel wat mis te kunnen zijn. De remmen waren erg slecht en er zat heel veel speling op de achterwielen. Het bleek dat de steekassen achter waren versleten.

Ook was de vering voor erg slap, daar moesten dus nieuwe veren en schokdempers in. De steekassen en remmen zijn bij mijn ouders op de stoep vervangen. Voor de voorvering kon ik terecht bij vrienden die een brug hebben. En omdat de Pontiac toch op de brug

stond en we overal goed bij konden hebben we meteen maar een stel headers gemon-teerd, zo'n Pontiac moet brullen!

Omdat ik de auto inmiddels al 20 jaar heb en regelmatig ermee rijd begint de geschiedenis zich langzamerhand te herhalen vanwege het normale onderhoud dat je nou eenmaal hebt met een auto.

Daarom hebben wij in 2011 besloten als eerste de Pontiac een nieuwe motortje te geven, het werd een 463 cid stroker blok met licht metalen zuigers en ander racy spul. Wat er daarna allemaal gebeurt is komt in een nieuw verhaal in een volgend Stingray '82 Magazine, wordt ver-volgd dus!

**GROETEN VAN
JEROEN EN IRMA ROELOFSEN**